

Mircea Ivănescu

Igaz emlékek is léteznek ám

Én is andalogtam egyszer kezemben
egy emlékkal, gondosan szorítottam, nehogy leejtsem.
(bár egyszer kicsúszott – és a földre gurult.
finoman megtörölgettem a felsőm ujjával,
nem féltem. az én emlékeim labdák –
kipukkanthatatlanok. csakhogy amikor kiejtem őket
a kezemből, olykor nagyon messzire elgurulnak –
én pedig lusta vagyok utánuk szaladni, vagy akár
széleimig kinyújtózni, egyre hosszabb karomat
leengedni, kergetni az emléket. inkább veszek
egy másikat. az is lehet hamis.) andalogtam egyszer
én is, tehát, egy emlékkal az ölemben –
(és azon merengtem gonosz vigyorral az arcomon,
hogy egy népszerű könyvben, nem emlékszem már
kicsoda cipelte saját fejét az alvilágban, ekképp világosítva
meg útját). végül is nem mindegy?

Avar

le szeretnék ülni a járdaszegélyre,
várni, míg az utca végén beesteledik –
a mostani magányom
megőrzött-e bármit is
a gyerekkori magányomból,
amikor még nem tudtam, hogy az idő
örökre elmúlik? lézetik egyáltalán valami,
amivel meg lehetne váltani az akkori időt? egyetlen
gesztus sem maradhat igaz, akkor sem
ha az utcán ülsz ölbe hajtott fejjel?
és a fény, mely a tárgyakra szóródik,
és a tárgyak avarrá válnak,
és avarrá válnak.

a halálról mint viszontlátásról

1.

*persze, hogy nem igaz, halál után
nem látsz viszont senkit – a halál egy hosszú hullám
mely behunyt szemmel magával sodor – és elringat –
és először csak egy álom, de mindjárt utána ott a feledés –
azután az idő értelmét veszti,
csupán egy csönd, mely egyetlen visszhangjával
saját maga ellen fordul – az pedig nimbusz,
mint a gyertyaláng – azután a fény is
értelmét veszti – aztán pedig a csönd
mellőzi értelmét – felfüggesztve
valamire aminek már nincs semmi értelme – azután
az értelmek megnyúzása, a lebegés a semmiben,
a nemlét csontváza is, száj a szájban,
mind megszűnnek létezni, azután nincs több azután,
de mostan sincs, és már a halál is a múlté.*

2.

*ám a halál mégiscsak viszontlátás – bár az,
aki ezen az oldalon marad, hirtelen nyitja
ki szemét – (és amit ő lát akkor,
ha majd valaha is elfelejti – egy láthatatlan hangyanép
a szemébe harap – azt szeme nem fogja többé látni,
csupán körvonalakat). az aki megtekinthette
a halál orcáját – látni fogja azt,
amit a világ kezdete óta nem látott senki,
amit mindig is lát – és bármilyen gyorsan
takarná el szemét – bármilyen hangosan
lihegne, hogy szeme és füle hallgatásának megsiketítő
fényét elnyomja – amit akkor ott látott
az az igaz megtestesülés volt, csak volt
– hisz itt már az igazság nem jelent semmit –
csak volt
az, ami legelőször tekinthető meg
és egyben következményektől mentes.*

Mircea Ivănescu (Bukarest, 1931 – Nagyszeben, 2011) író, költő, esszéista és műfordító. A Bukaresti Egyetem Bölcsészettudományi Karán végezte tanulmányait. Több irodalmi lap és könyvkiadó szerkesztőségében is megfordult. Debüt-kötete 1968-ban jelenik meg *Versuri* (*Versek*) címen. Olyan világhírű szerzők művéből fordított román nyelvre, mint például James Joyce, William Faulkner, Robert Musil, F. Scott Fitzgerald, Franz Kafka, Ezra Pound, T. S. Eliot vagy Sylvia Plath. Költészete, ami mintegy húsz kötetet tesz ki, nagy hatással bírt a hatvanas évek költészetének elbeszélő típusú nyelvezetére.

Mihók Tamás fordításai